

CĂRȚILE ◦ ARVEN

Într-o zi frumoasă

ÎMBLÂNZITORUL APELOR

CĂRȚILE • ARVEN

© 2014 A. R. Deleanu

© 2014 Cărțile Arven

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Cărțile Arven: un trademark

Herg Benet Publishers

Str. Dr. Burghelea 22, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Copertă: ©2014 Ecaterina Boricean

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DELEANU, A. R.

Îmblânzitorul apelor/ A. R. Deleanu. – Ed. a 2-a. –

București : Herg Benet, 2014

ISBN 978-606-8530-25-3

821.135.1-31

A. R. DELEANU

Î M B L Â N Z I T O R U L
A P E L O R

roman
ediția a doua, revăzută

CĂRȚILE • ARVEN

HERG BENET
PUBLISHERS

2014

A. R. DELEANU este autorul romanului *Îmblânzitorul apelor* (2012) și al volumului de povestiri *Acluofobia. Zece povestiri macabre* (2013).

A. R. Deleanu este un pseudonim literar.

*L-am rugat pe înger să-mi arate puterea acelor monștri,
cum au fost ei făcuți într-o singură zi și au fost aruncați
după aceea,*

*unul în adâncurile mării, iar celălalt pe pământul uscat
al pustiei.*

Iar el mi-a zis:

„Tu, fiu al omului, cauți să cunoști ce este ascuns.”

(1 Enoh, LX, 9-10¹)

Poftim?

Zic: sunteți scriitor?

Eu? Nu, nu sunt scriitor.

Ah.

Portarul și-a pus basca la loc pe chelie și i-a întors spatele. Coccoșat deasupra mesei, a început să învârtească butonul unui radio vechi.

„...a declarat în conferința de presă de la Guvern că stâlpii căzuți în acea zonă nu pot fi înlăturați deocamdată și rețeaua de telecomunicații nu poate fi reparată până când furtuna nu va înceta. Continuăm știrile. Tot mai multe sate sunt acoperite de ape, iar autoritățile...”

Băga-mi-aș!

Portarul îl ignora. Din când în când înjura buletinul de știri și-și rearanja basca pe chelie. Editura era la primul etaj al clădirii vechi și masive din centrul orașului. A urcat.

Băga-mi-aș! se auzea de jos.

Etajul găzduia trei uși: una era ușa editurii, a doua ducea într-un amanet și cealaltă părea să nu ducă nicăieri. Nu îndrăznea să intre

încă, privea sigla lipită pe ușă și se gândea la fața redactorului când va deschide ușa. Nu l-a sunat până acum să vorbească despre manuscris, dar nici nu putea să aștepte veșnic. Un manuscris uitat în sertar nu devine peste noapte pâine. A ciocănit. Prin geamul deschis din capătul holului auzea ploaia cum se întetea. A început să bată și mai tare în ușă. O dată, de două ori – tot mai tare.

Ușa s-a dat de perete și în fața lui a apărut un bărbat înalt și cocoșat, cu un rest de țigară în gură. Și-a smuls chiștocul dintre buze și a zis:

Ce dai, mă, așa? Crezi că-s surd?

Mă scuzați, am crezut...

Eh, ai crezut. Ce vrei?

Am venit să discutăm despre manuscrisul meu.

Bărbatul i-a întors spatele și s-a îndreptat către birou. S-a așezat pe scaun și a început să mute mormanele de manuscrise și cărți de pe birou la picioarele sale. Sorbea ceva dintr-un pahar și pufăia din chiștocul înfipt între buze. În toată încăperea mirosea a băutură și a aer stătut.

Aș dori să discutăm despre roman.

Ce anume?

Poate grăbim un pic lucrurile.

Grabă? Dar tare grăbiți mai sunteți voi.

Tu te-ai uitat afară? Unde te grăbești așa?

Nu, dar...

Numele.

Poftim?

Numele tău.

I-a zis numele și bărbatul și-a stins țigara într-o scrumieră plină. Ultimul chiștoc nu mai încăpea și a căzut fără sunet lângă scrumieră.

Da, gata, știu.

V-ați uitat peste romanul meu?

Da, m-am uitat.

Și?

Și ce?

Păi, cum vi se pare?

Bărbatul a dat paharul pe gât, apoi s-a aplecat și a scos o sticlă nouă de sub birou. Și-a umplut paharul până la jumătate și s-a întors spre geam.

Mă, tu vezi ce e afară? Ce naiba îți arde ție de fantasmе acum? Literatură vrei, când vezi ce e afară? Uită-te la tine că ești ud leoarcă, tremuri de frig și tot la literatură ți-e capul.

Mi-a luat mult să-l scriu, mă tot plimb cu el, știți cum e.

Nu, nu știu cum e. N-am scris niciodată un roman și nu m-oi apuca la vârsta asta.

Am vrut să vin să discutăm până nu se inundă și centrul, încă se mai poate circula.

Mă gândeam să grăbim un pic lucrurile, că nu ne e ușor, suntem tineri, avem nevoie de niște bani, ceva acolo.

Bani? Vasăzică îți trebuie bani. Cui nu-i trebuie bani? Și mie îmi trebuie bani, mă, dar cu d-ăștia ca tine cum vrei să-i fac?

Dacă nu se poate, măcar să-mi iau manuscrisul înapoi.

Bărbatul s-a ridicat de la birou și s-a oprit în fața geamului.

Uite ce-i afară, a zis. E dezastru. Ne-a inundat depozitul, am oameni blocați prin sate, acasă copiii îmi stau pe cap că nu-i mai trimite nevastă-mea la școală, că-i cu nervii. M-a prins cu o puștoaică, mare scofală. De trei nopți dorm aici și tu vii și mă freci la cap cu cartea ta.

Înțeleg.

Eh, înțelegi, nu înțelegi nimic.

Ba vă înțeleg, pentru că le am și eu pe ale mele, am o grămadă pe cap. Ați văzut câte probleme sunt și în învățământ, mai ales dacă ești la început.

Păi, te-am pus eu să mergi la școală?

Deci, mi-ați citit romanul?

Da, mă băietate, l-am citit.

Și?

Și ce?

Păi, cum e?

N-am ce să fac cu el acum.

Aha, înțeleg... dar cum e?

E slab.

L-a lovit ca un pumn în figură. Încă o editură care nu-i voia romanul. Simplu: e slab și atât. Nu e vorba de o bujie care se rupe sau de o tencuială care cade de pe perete, ci de o carte, care fie place, fie nu, e atât de simplu. Și dacă nu place, e degeaba, e mai nefolositoare decât o bujie stricată sau o tencuială căzută, pentru că nu se publică, nu o vede nimeni, deci nu există. Atât de simplu era.

De ce? a întrebat.

Păi eu să-ți zic de ce? Tu l-ai scris. Nu s-ar vinde, mă. Scrie și tu la început despre altceva, așa, măcar primele două volume.

Despre ce să scriu?

Despre altceva, nu știu.

Dar dacă asta mă interesează, ce să scriu?

Ce mă interesează pe mine ce te interesează pe tine, mă? Scrie și tu ceva să te dea ăștia la ziar, să ai fața pe hârtie acolo. Bagă niște povești de stradă, de cartier, ceva. Ceva cu blocurile alea de nefamiliști, le știi pe alea?

Da.

Ei, cu alea. Ceva familii divorțate, niște droguri. Scârboșenia merge mereu. Bagă ceva scârbos, ascultă-mă pe mine. Sau cu fetișcane rele care fac chestii rele cu băieți

răi, din astea, puștoaicele mor după așa ceva. N-ai văzut serialele astea mai noi? La televizor nu te uiți?

Ba da, uneori, dar nu prea e timp.

Dar să scrii cărți ai timp? Mai bine te-ai uita la televizor decât să scrii aburelile astea. Și ce-i cu stilul ăsta? Tu cărți nu citești? Doar scrii? Ești romantios, faci poezie ieftină, nu știu ce-i cu tine. Mai bine te-ai face cofetar. Nu așa se scrie. Știi ce facem noi acum?

N-a răspuns, aștepta să se termine discursul. Nu știa cât mai rezistă, se gândea că un pumn în nas l-ar fi făcut să tacă, dar încă mai spera că în spatele tuturor jignirilor se ascundea un contract de publicare.

Proză, mă, asta facem. Ce faci tu acolo nu e proză, dar nici poezie nu e. E ceva între, o creatură nehotărâtă. În literatură nu e loc de poponari și hermafrodiți. Lumea cărților nu e ideală, mă, sar alte cărți pe broșura asta a ta și o sfâșie și o vomită undeva pe un raft prăfuit dintr-un anticariat mai mic decât camera asta.

Cunoștea genul acesta de discurs, nu era prima dată când îl auzea. Stătea cuminte ca un școlar cu mâinile pe genunchi, simțind cum sângele urcă în creier.

Sex! a urlat bărbatul. De ce n-ai băgat niște sex?

N-am vrut. Nu-și avea locul, a răspuns.

N-ai vrut. Nu-și avea locul. Păi nu e veridic, mă. Ce, tu nu faci sex? Ia zi, cât durează acțiunea în roman, sau ce e ăsta?

Câteva săptămâni.

Așa. Și timp de câteva săptămâni... nimic? Bine, eu nu, că-s bătrân și beau mult. La puștoaică mă duc cu degetele ridicate ca la școală, dar tu?

Aș vrea să-mi dați manuscrisul înapoi.

Zi, mă? a început să urle. Ți-ai ales o porcărie de subiect. O casă luată de ape? Păi dacă o ia, o duce, mă, și praf o face. N-ai văzut la televizor ce arătau? Dacă vine apa, nu le duce mult, praf și pulbere le face. Cum să mai trăiască ăia în casă atâtea săptămâni? Cine să te creadă? Tu trebuie să minți cititorul. Scriitorul e singurul om a cărui vocație e minciuna. Și invenția. Ba nu, greșesc.

S-a oprit și a reumplut paharul, pe care l-a dat pe gât dintr-o înghițitură, apoi a plescăit zgomotos și a zis:

Nu, greșesc, mai sunt și popii. Ția fac mai mulți bani decât scriitorii, de ce nu te faci popă? Ai fi mai bun, că văd că știi să ascuți.

Pot să și..., ar fi vrut să zică ceva, dar a tăcut.

Mă, m-am săturat de d-ăștia ca tine, mă! Cu tine vorbesc! Onaniștilor! Sunteți

departe de lume, mă, cu capul în nori.

S-a dus într-un colț al camerei și a ridicat sacul de dormit deasupra capului.

Uite, asta-i realitatea, a zis.

A tras de perdele până le-a smuls din galerie.

Uite! Uită-te afară! Când o să scrii despre asta, să vii la mine să te public.

Păi, întâmplarea face că scriu despre asta.

Nu scrii, nu-mi spune mie, că știu ce vorbesc! Cât scrii, două pagini?

Sticlă – pahar – înghițitură – plescăit.

Eu știu ce spun, a continuat să strige. Nu ziceam să scrii despre ploaie, ci despre oamenii din ploaie.

Nu cred că ați citit cartea mea, pentru că dacă ați fi făcut-o..., a zis, dar nu-l asculta.

Redactorul s-a aplecat peste birou și și-a proptit fața de piatră la câțiva centimetri de-a lui.

Bă: mă – piș – pe – cartea – ta!

Clar și răspicat. Câțiva stropi de salivă amestecați cu tărie i-au sărit de pe buze pe nasul tânărului. Nu era pregătit pentru o astfel de scenă. Primul lucru care i-a venit în minte a fost să sară din scaun și să-l prindă pe bărbat de gulerul cămășii. Așa făceau bărbații în cărți și în filme. Așa că a sărit. Un nasture s-a desprins și a căzut chiar în paharul dintre ei.

L-a trântit pe bărbat peste birou și a zis:

Manuscrisul.

Mă, nu fi golan, sunt om în vârstă, ce dracu'...

Manuscrisul.

În sertar, ăla de jos.

Manuscrisul zăcea în sertar, pătat de cafea și mototolit. Cu gulerul șifonat, un nasture lipsă, redactorul îl privea năuc.

Hai, nu fi așa acum. Sunt și eu nervos, mi-au luat apele astea mințile. Nu o lua și tu așa.

Dar tânărul ieșise deja pe scări.

Mai lucrează la el și mai treci pe la mine, bine? a strigat bărbatul în urma lui, dar tânărul era deja la parter și trecea pe lângă portarul cu bască și radio.

Băga-mi-aș! a zis unul dintre ei.

Afară strada era un râu. Îi era scârbă și obosise. Nu există rețete pentru așa ceva, nimic nu i-ar fi putut alunga gustul amar din gură. A rămas o vreme în ploaie. Se simțea murdar. Apa trecuse deja de călcâie și trăgea totul după ea, adunând mizeria undeva departe în josul străzii. Un copil fugea cu capul în jos prin ploaie. S-a lovit de el și manuscrisul a căzut în baltă. Nu s-a aplecat să-l ridice, a rămas și s-a uitat cum apa îl ducea la vale. Fără să zică ceva, copilul și-a continuat fuga cu pantalonii uzi. L-a privit până a dispărut

www.hergbenet.ro
www.libraria.hergbenet.ro

Cărțile Arven
Marcă a Herg Benet Publishers

Bun de tipar: mai 2014. Apărut: 2014.
Editura Herg Benet, Str. Dr. Burghilea 22,
sector 2, București, România.
Comenzi: vanzari@hergbenet.ro

Îmblânzitorul apelor este o nouă apocalipsă, este o veche tragedie, este o altă – și, deci, unică – poveste de dragoste.

Observator cultural

A. R. Deleanu este un artist al stărilor depresive,
un poet al elegiilor apocaliptice. Fin analist al
ambiguităților și un specialist al morbideții,
A. R. Deleanu este un scriitor în toată puterea cuvântului.

România literară

CĂRȚILE • ARVEN

9 786068 530253 >

hergbenet.ro/cartile-arven